

indsigelser komme til Nytte, idet denne Begrændsning maa føre til, at der sjældent vil blive Spørgsmaal om, at Indstævnte kan faae Udsættelse til at føre Bevis, hvad jo vilde give Anledning til Sagens videre Forhaling. Jeg antager derfor, at forudsat man ikke, hvad jeg maa fraraade, vil forsøge paa at røre yderligere ved Begelsprocedures Sovebformer, er der ikke Anledning til at røre ved § 5, og saa maa den komme til at lyde, som den nu lyder, eller med andre Ord have det samme Indhold som det, der staar i Forordningen af 18de Mai 1825. — Ved § 10 blev der gjort nogle Indvendinger imod, at det i denne Paragraf siges, at, skulde det Tilfælde indtræffe, at Notarii Medvirning ikke i betimelig Tid kunde have, kunde to lovsafte Vidner bruges til Protektforretningen. Jeg maa med Hensyn til disse Udtryk bemærke, hvad jeg har bemærket om forskellige andre Udtryk i Lovforslaget, at de ere ordret tagne af Forordningen af 18de Mai 1825. Det er den nu gjældende Rets Regler, som her ere gjentagne. I og for sig kunde jeg ikke have Noget imod at stryge disse Linier, forudsat, at man blot er aldeles sikker paa, at der ikke kan forekomme noget Tilfælde, hvor Notarii Bistand ikke kan have betimelig nok; thi hvis dette Tilfælde kan forekomme, vil det være meget uheldigt, om der ikke have en saadan Regel. Mig forekommer det, at dette kan man ikke være saa fuldstændig sikker paa, navnlig da Begler, som den ærede Taler (Sessen) selv oplyste, i de senere Aar ogsaa ere komne i Brug paa Landet. I tidligere Dage, f. Ex. da Forordningen af 18de Mai 1825 blev skrevet, har man neppe tænkt sig, at der lettelig skulde blive Spørgsmaal om at protestere Begler udenfor Kjøbstæderne, og forsaavidt Begelsprotefter ere en Forretning, som ikke forekommer udenfor Kjøbstæderne, vil jeg nok tro, at det vil være overordentlig sjældent, at man ikke skulde kunne faae fat paa Notarius, især da Notarialforretninger høre til den Slags Forretninger, ved hvilke vedkommende Retsbetjent kan bruge sine Fuldmægtige. Men hvis det forholder sig, som den ærede Taler tror, og hvad jeg ogsaa antager, at Begler ere komne i Brug paa Landet, kan jeg ikke finde, at det skulde være saa ganske utenkeligt, at det Tilfælde skulde kunne forekomme, at man ikke i betimelig Tid kunde faae Notarius tilstede. Det forekommer mig, at det maatte let kunne ske paa en Egn, der ligger langt borte fra den vedkommende Jurisdiktions Sæde, og under Omstændigheder, hvor Snestorm eller Egnende har afbrudt Kommunikationen i flere Dage. Efter min Mening kan det altsaa ikke gaa an ganske at saven en Regel for dette Tilfælde, og naar man skal have en Regel, kan jeg ikke se nogen Grund til ikke at beholde den gamle, nemlig at man kan bruge to Vidner dertil. Jeg skjønner ikke, at dette kan komme i Strid med Begelloven, thi den gaar ud paa, at

Protekt kan foretages af Notarius eller en Anden, som ifølge Lovgivningen bemyndiges dertil. At denne Anden bliver til to Personer, kan ikke gjøre nogen Forskjel, thi jeg tror, at man kan sige, at disse to Personer ved de Ord, der staa i § 10, blive af Lovgivningen bemyndigede til at foretage Begelsprotekt, naar Notarius ikke kan være tilstede.

Sessen: Jeg vil med Hensyn til den ærede Ministers Udsagn om, at gjaesteretsmæssig Procedure er dyr, tillade mig den Bemærkning, at Gebyrene i Gjaesteretsproceduren jo rette sig efter Summen, og naar Begler lyde paa Smaasummer, vil det være overmaade Lidt, der skal betales i Gebyr, efter som vore Retsgebyrer jo ere overmaade lave, i alt Fald ved Underretten. Med Hensyn til det af den ærede Minister sidst omtalte Punkt, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde, som jeg ogsaa før bemærkede, har overset, at samme Regel, som her staar, findes i Forordningen af 18de Mai 1825; men det gjælder med Hensyn til denne Sætning, som forøvrigt med Hensyn til hvad Forordningen af 18de Mai 1825 indeholder, at, naar der dog skal gives en ny Lov, forekommer det mig, at det vilde være ønskeligt, at man søgte at hjælpe paa de Mangler, som man har iagttaget ved den tidligere Lov. Hvad de Vidner angaar, som skulde kunne fungere som Notarius, veed jeg ikke, om man nogeninde har brugt dem; men jeg tvivler unegtelig meget paa, at Nogen er faldet paa at bruge dem, af den simple Grund, at den, som rekvirerer Protekt, kan fordrø behørigt Bevis for, at denne Protekt er rekvireret i rette Tid og no-teret, hvilket synes at forudsætte, at der skal være en Protokol til dette. Der var jo dog ogsaa et andet Middel end just at tage Vidner; man kunde jo i Nødsstilfælde bruge Sognefogden eller en anden Bestillingsmand, som man selv valgte dertil. — Min Bemærkning om § 5 gif iøvrigt ud fra, at jeg antog, at det var Lovens Mening, at man vilde søge i Begelsager baade at simplificere Rettergangen og tillige at gjøre den hurtig. Er det ikke et af Diemebene med denne Lov, er der ganske vist ingen Grund til at fravige, hvad vi have fundet os i tidligere; men det er en Erfaringsætning, at, hvad enten det er Begelsager eller ikke, kunne de trækkes ud ved gjentagne Begling af Indlæg i en saare langsommelig Tid.

Magen: Efter den ærede Justitsministers Bemærkninger forekommer det mig endnu mere nødvendigt, at Udtrykket „haandsaaet Pant“ udgaar; thi efter Ministerens Udtalelser bliver Meningen i Virkeligheden, at Reglerne om haandsaaet Pant ikke skulde være anvendelige, at navnlig Afgangen til at realisere ikke skal være tilstede osv. Det er altsaa i høi Grad vildledende at